

de ønskede at overtage det paagældende Arbejde, og en Række overflødige Forhandlinger mellem Arbejdsgivere og Arbejdere om Lønforhold m. v. vilde undgaas. I særlig Grad gælder dette, naar det drejer sig om Anvisning af Arbejde til Personer, der ikke bor saa nær ved Arbejdsstedet, at det med Rimelighed kan forlanges, at de selv skal undersøge Forholdene der. Dette sidste Forhold har navnlig haft Betydning i den seneste Tid, hvor Arbejdsanvisningskontorerne har skullet anvise Arbejdere til Landbruget og den indenlandske Brændselsproduktion, idet det hyppigt er forekommet, at der har maattet anvises de paagældende Arbejde fjernt fra Hjemstedet. I en Række saadanne Tilfælde har det vist sig, naar Arbejderen mødte paa Arbejdsstedet, at Arbejdsgiveren ikke kunde præstere Kost og Logi, og det er endvidere forekommet, at en anvist Arbejder paa Grund af Ukendskab til det paagældende Arbejde ikke har kunnet opnaa en rimelig Fortjeneste paa Grundlag af de for Arbejdet gældende tariffmæssige Akkordsatser.

Ved § 5, Stk. 1, i Lov Nr. 182 af 8. April 1941 om Sikring af Landbrugets Arbejdskraft m. v., der havde Gyldighed til Udgangen af Oktober 1941, var det nu udtrykkelig fastsat, at de arbejdsanvisende Myndigheder ikke maatte henvise ugifte Arbejdere under 25 Aar til Landbrugsarbejde, medmindre der ved det paagældende Arbejde blev ydet en saadan Løn, at der efter Anvisningens Skøn var Sikkerhed for, at de paagældende ikke var berettiget til at vægre sig ved at overtage Arbejdet, jfr. Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 2, sammenholdt med Forsorgslovens § 306. Under Hensyn hertil har Udvalget overvejet, om tilsvarende Regler burde indføres for hele den offentlige Anvisningsvirksomhed. Det er imidlertid gjort gældende, at det er af megen Betydning, at den offentlige Arbejdsanvisning staaar som neutral mellem Parterne i Arbejdsforholdet. Der har været afgørende Betæneligheder ved en Ordning, hvorefter de offentlige Arbejdsanvisningskontorer skulde kunne indlade sig paa at bedømme den tilbudte Løn, og det er blevet hævdet, at den nævnte Bestemmelse i Loven af 8. April 1941 ikke har virket heldigt i saa Henseende. Det er desuden gjort gældende, at selv om det kun blev paalagt Kontorerne at give Oplysning om Lønvilkaarene, vilde dermed uvægerlig følge, at Kontorerne kom til at tage Stilling til disse Vilkaar, og man har derfor næret Betænelighed ved at give Kontorerne en Beføjelse, endsiige en Pligt i saa Henseende.

Der er inden for Udvalget blevet lagt megen Vægt paa de offentlige Arbejdsanvisningskontorers Neutralitet. Man har herved henvist til, at Spørgsmaalet om Arbejdsvilkaarene under den gældende Ordning er et Anliggende mellem Arbejdsgiver og Arbejder alene, og man har derfor fundet det urigtigt, at Arbejdsanvisningskontorerne blot indirekte bør komme ind paa en Bedømmelse af Arbejdsvilkaarene. Er Arbejdsvilkaarene indenfor et stedligt eller fagligt Omraade ikke tilfredsstillende, bør Spørgsmaalet løses ved direkte Forhandling mellem Parterne, eventuelt deres Organisationer.

Der har herefter inden for Udvalget ikke kunnet opnaas Enighed om, at Arbejdsanvisningskontorerne i Almindelighed skulde oplyse Løn- og Arbejdsvilkaar for det Arbejde, der tænkes anvist.

Noget anderledes ligger Forholdet, naar det drejer sig om *Anvisning af Arbejde til Personer, der ikke bor saa nær ved Arbejdsstedet, at det med Rimelighed kan forlanges, at de selv skal undersøge Forholdene der*. Her viser de indvundne Erfaringer, at der er en betydelig Trang til, at Arbejderen paa Forhaand faar Oplysning ikke blot om Løn- og Arbejdsvilkaar, men ogsaa om, paa hvilke Vilkaar der kan skaffes dem Kost og Logi.

I Overensstemmelse hermed stiller Udvalget Forslag om, at der i Arbejdsløshedslovens § 3 indføres en Bestemmelse, hvorefter det i saadanne Tilfælde *paahviler Kontoret, inden Anvisning sker, at tilvejebringe nærmere Oplysninger* — eventuelt gennem vedkommende offentlige Arbejdsanvisningskontor eller det stedlige kommunale Beskæftigelsesudvalg — *om Løn- og Arbejdsvilkaar for det paagældende Arbejde, og om, hvorledes og paa hvilke Vilkaar der kan skaffes de paagældende Arbejdere Kost og Logi*.

3. *De offentlige Arbejdsanvisningskontorers Tilsyn med Arbejdsløshedskassernes stedlige Afdelinger*. Arbejdsdirektoratet har i de senere Aar benyttet sig af de offentlige Arbejdsanvisningskontorers Bistand ved Gennemførelsen af det Direktoratet paa-hvilende Tilsyn med Arbejdsløshedskasserne, jfr. Arbejdsløshedslovens § 23 og Socialministeriets Bekendtgørelse af 24. August 1935. Ordningen har efterhaanden udviklet sig saaledes, at der af de offentlige Arbejdsanvisningskontorer aflægges mindst eet, ofte flere Tilsynsbesøg aarlig hos hver af de under Kontoret hørende Arbejdsløshedskasser. Dette Tilsyn er af stor Betydning for Direktoratet, og det foreslaas at give udtrykkelig Lovhjemmel herfor.